

Tiếng chuông chùa neo giữ hồn quê

ISSN: 2734-9195 09:10 05/11/2025

Tiếng chuông ngân - không chỉ trong thinh không, mà trong lòng mỗi người con xa xứ, như sợi dây thiêng liêng nối tôi với cội nguồn.

Tác giả: **Trà Bình**

Tôi xa quê đã nhiều năm, nhưng mỗi khi nhắm mắt lại, trong sâu thẳm tâm hồn vẫn vọng tiếng chuông chùa. **Tiếng chuông** ấy, tưởng chừng mong manh như khói sương buổi sớm, vậy mà, qua bao năm tháng vẫn bền bỉ neo giữ hồn quê trong tôi.

Chùa quê tôi nằm nép mình sau gốc cây đa cổ thụ, mái ngói phủ rêu xanh, trầm mặc giữa miền quê yên ả. Những buổi sớm tinh mơ, khi làn sương còn giăng trên đồng ruộng, tiếng chuông chùa ngân lên trầm ấm, lan qua từng bãi bờ, rặng tre, len lỏi vào mọi nếp nhà, đánh thức ánh bình minh.

Thuở nhỏ, tôi thường theo mẹ lên chùa lễ Phật. Mỗi bước chân đặt lên bậc gạch, mẹ lại dặn: “*Đi nhẹ thôi con, kéo làm động cõi thiên*”. Trong không gian ngát hương trầm, tiếng chuông ngân hòa với tiếng mõ, nghe như có ai đó đang chạm vào lòng người, gột rửa bao nỗi muộn phiền.

Mẹ tôi thường nói: “*Nghe tiếng chuông chùa là để nhắc mình thức tỉnh, biết hướng về những điều thiện lành*”. Tôi còn bé, chưa hiểu hết ý mẹ nói, chỉ biết đứng lặng nghe, nhưng trong lòng lại thấy bình yên đến lạ.

Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa (sưu tầm).

Rồi tôi lớn lên rời quê lên phố học hành. Ở nơi đô thị ồn ào, tiếng còi xe lấn át mọi âm thanh của ký ức. Có những đêm chợt tỉnh giấc giữa phố thị, tôi thèm được nghe tiếng chuông chùa quê, thèm cảm giác thanh thản mà chỉ ở quê mới có, nơi mỗi tiếng chuông là lời nhắn gửi của đất trời, là tiếng nói của lòng người hướng thiện.

Mỗi lần trở về, việc đầu tiên tôi làm là đi chùa. **Cây đa cổ thụ**, giếng nước bên sân, và mái chùa rêu phủ vẫn nguyên vẹn như ngày nào. Khi tiếng chuông vang lên, tôi thấy lòng mình lặng lại. Âm thanh ấy như một bàn tay hiền hòa xoa dịu, khiến bao ưu phiền, mỗi mết bỗng tan biến.

Trong tiếng chuông ngân xa, tôi như nghe thấy tiếng thì thầm của các bậc tiền nhân đang âm thầm che chở cho quê hương.

Tiếng chuông chùa quê tôi đã giữ cho hồn làng không bị tản mát. Dù cuộc sống có đổi thay, ruộng đồng nhường chỗ cho phố xá, thì tiếng chuông chùa quê tôi vẫn ngân đều mỗi sớm mỗi chiều. Đó không chỉ là âm thanh của tín ngưỡng, mà còn là linh hồn quê hương, là nhịp tim của bao thế hệ đã sinh ra và lớn lên, gắn bó với mảnh đất chốn này.

Giờ đây, mỗi khi nghe tiếng chuông từ một ngôi chùa nơi đất khách, thì bao ký ức lại ùa về, quê tôi hiện ra với mái ngói phủ rêu ẩn trong sương sớm, làn khói hương trầm bảng lảng, những bóng người quê khom lưng lễ Phật. Tiếng chuông ngân - không chỉ trong thính không, mà trong lòng mỗi người con xa xứ, như sợi dây thiêng liêng nối tôi với cội nguồn. Bởi quê hương đâu chỉ là nơi ta sinh ra,

mà còn là nơi tiếng chuông chùa vẫn vang lên tha thiết, neo giữ hồn quê qua
bao mùa nắng mưa.

Tác giả: **Trà Bình**